

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2012

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Tijdens de laatste bestuursvergadering, voor mijn vertrek naar Peru, vroegen de bestuursleden mij wat ik deze keer hoopte te bereiken in Cusco. Allereerst ga ik weer volop genieten van het werken met de kinderen en ik hoop ook een betrouwbaar bedrijf te vinden voor het plaatsen van zonnepanelen op het dak van ons opvanghuis. Dat dit is gelukt kunnen jullie lezen in deze nieuwsbrief.

Mede dankzij jullie steun ontwikkelt ons project zich ontzettend goed en het is prachtig om te zien dat dit ook bijdraagt aan de ontwikkeling van onze niños. Onze oudere niños, Richard en Pherisi, hebben na hun afstuderen een vaste baan gevonden. We zijn hier ongelooflijk trots op en we hopen in de toekomst meer kinderen deze mogelijkheid te bieden. Want wat is er mooier dan met hun 18 jaar afscheid van hen te nemen en te weten dat zij in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien!

Na het lezen van het wel en wee van onze niños hoop ik intens dat jullie ook het komende jaar ons werk willen blijven steunen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

De kinderen genieten met volle teugen van hun nieuwe speelparadijs.

Een speelparadijs

Dankzij een paar lieve donateurs hebben we voor de kleintjes een speeltuintje kunnen laten maken. We hebben de patio verhard, rubberen tegels gelegd en 3 schommels, een glijbaan, klimrek, en trapjes met een ton waar ze doorheen kunnen kruipen geplaatst. De niños zijn niet meer te houden! Het is een feest om te zien hoe ze van gekkigheid niet weten wat ze moeten doen. Ze hollen van het ene speeltoestel naar het andere en schreeuwen van geluk.

De kleine Delia spant de kroon. Tegen elk kind dat bij Inti Huahuacuna binnenkomt schreeuwt ze: "¡Que hermoso, wat schitterend!" en ze kan haar lol niet op. Wat is dit een grote aanwinst voor ons project! Ik merk dat het me diep raakt, dat een kind nog zo ongelooflijk uitgelaten en blij kan zijn met een schommel. Dit is echt "hermoso"!

Zaterdag, 15 september 2012.

Wie zijn bestemming kent, vindt de weg.

Ook dit jaar is weer voorbij gevlogen en zoals ieder jaar had ik ook nu het gevoel dat ik nooit weg zou komen. Tot ik de woorden las: "wie zijn bestemming kent, vindt de weg". Toen wist ik dat het wel goed zou komen, want als ik een ding goed ken dan is het mijn bestemming. Twee jaar geleden is Dorris, een van de bestuursleden, ook naar Cusco gekomen. Het werk met onze niños heeft haar toen zo geraakt dat zij besloten heeft dit jaar tegelijkertijd met mij mee te gaan.

Maar eerst moet ik nog mijn koffers gepakt zien te krijgen en afscheid nemen van alle mensen waar ik van houd. Ik moet steeds meer lieve mensen missen, want inmiddels ben ik ook al de trotse oma van 5 schatten van kleinkinderen. Gepakt en gezakt met prachtige foto's wacht dan toch weer het grote afscheid van Hans op Schiphol.

Dorris en Marianne staan klaar voor de grote reis.

Tijdens mijn vlucht heb ik altijd volop de tijd om terug te kijken naar al het moois dat het afgelopen jaar weer op mijn pad is gekomen. Het raakt me dat we, ondanks de crisis waar veel mensen onder lijden, toch onze kinderen weer een vol jaar de veiligheid en aandacht hebben kunnen bieden waar zij zoveel behoefte aan hebben. Wat ben ik jullie hier dankbaar voor! Dit is dan ook een mooi moment om jullie allen intens te bedanken voor jullie steun van het afgelopen jaar. ¡Muchas gracias!

In Cusco schijnt de zon en het is echt fantastisch om Dolores, en de Peruaanse gastouders Willy en Gloria, weer in onze armen te sluiten. Dolores straalt helemaal dat we er zijn en Willy heeft voor de gelegenheid zijn grote bus uit de stalling gehaald, zodat al onze bagage in een keer mee kan. Het is weer net of ik nooit ben weggeweest.

Zaterdag, 22 september 2012.

Kansarme kinderen kansrijker maken.

Op maandag is het dan eindelijk zover dat ik onze niños weer ga ontmoeten. Het is bijna niet te beschrijven hoe goed het voelt om alle lieve teamleden weer te omarmen. Het opvanghuis ziet er perfect verzorgd uit en iedereen is helemaal blij dat ik er weer ben. Het is alsof ik nooit ben weggeweest en in zeer korte tijd ben ik weer veel snotkusjes en vreemde luchtjes rijker. Wat ben ik toch een bevoorrecht mens dat ik dit prachtige werk mag doen!

Moeder van Cristian deelt haar zorgen met Dolores.

Het duurt niet lang of het eerste bezoek kondigt zich al aan. De moeder van Jonathan staat met rood behuilde ogen in het kantoortje. Haar zoon Jonathan blijkt te zijn weggelopen. Jonathan werkt na schooltijd bij een slager en zijn moeder kan dat kleine beetje geld dat hij verdient heel goed gebruiken. Zij moet de kost alleen verdienen met het verkopen van fruit op de markt. Nu blijkt dat Jonathan het geld van zijn verdiensten verkwanselt in het Internetcafé en zijn moeder heeft hem hierop aangesproken. Dit heeft hij niet gepikt en hij is boos vertrokken. Zijn moeder vertelt me dat hij bloeddoorlopen ogen heeft, zeer mager is, niet naar school gaat, en hele dagen in het Internet vertoeft. Zij maakt zich met recht zorgen over hem, want een kind alleen op straat loopt in Cusco een groot risico. We proberen met ons werk niet voor niets de kinderen van de straat te houden. We troosten de moeder en zeggen haar dat we naar Jonathan zullen uitkijken. Vorige week heeft Dolores ook al een gesprek met hem gehad en hij heeft toen beloofd zijn leven te beteren, maar dat zijn blijkbaar alleen maar loze beloftes geweest. Profe Mendel is toen een goed woordje voor Jonathan op zijn school wezen doen, omdat hij daar vanwege veelvuldig verzuim geschorst was. Na dit gesprek is hij gelukkig weer toegelaten, maar wij vrezen dat hij ook nu weer niet naar school gaat.

Wat heb ik met deze moeder te doen, want je ziet aan haar dat de situatie aan haar vreet en dat ze niet weet wat ze doen moet. Ik vrees dat Jonathan gokverslaafd is, en helaas kent men hier in Cusco nog geen enkele therapie voor dit soort verslavingen. Het raakt me dat de moeder me zo intens bedankt voor onze goede zorgen, terwijl ik diep van binnen bang ben dat wij Jonathan aan het verliezen zijn. Weer een beetje opgelucht gaat de moeder terug naar haar vaste stekkie op de markt en haar zoontje Cristian gaat zijn huiswerk maken in onze bibliotheek.

Zoals iedere dag komt ook dinsdag onze vaste klant Angelo naar Inti Huahuacuna en dit is een gouden knul. Hij staat altijd voor ons klaar en kan geweldig goed met de kinderen omgaan.

Profe Dorris en Angelo maken een foto-album.

Als een Profe even het lokaal uit moet neemt hij de les over en doet dit met een natuurlijk overwicht. Ook de zus van Angelo is een zeer verantwoordelijk meisje en wat zou ik deze twee graag de kans op een opleiding bieden! De vader van Angelo en Sharon is jaren geleden overleden en moeder werkt zich een slag in de rondte bij de supermarkt Canasta, zes dagen in de week voor 125 euro in de maand. Ze kan de huur van het kamertje waarin ze wonen niet opgebracht krijgen en moet op zoek naar een goedkopere kamer. De grote droom van Angelo is om een opleiding Boekhouden te gaan volgen en zijn zus wil Economie gaan doen. Angelo is 16 jaar en sluit in december zijn middelbare school af. Sharon is al klaar met haar middelbare school en hoopt intens in het nieuwe jaar aan haar studie te kunnen beginnen. Ik voel dat dit twee kinderen zijn die een kans verdienen, en deze zeker ook zullen benutten, dus ik heb ook hen beiden op mijn verlanglijstje gezet. Ik gun het ze op alle fronten om te gaan studeren, want wat is er mooier dan kansarme kinderen kansrijker te ma-

ken! Zolang mensen bezig zijn met overleven in plaats van met het najagen van hun dromen, en wij in staat zijn bij te dragen aan een rechtvaardiger verdeling van rijkdom en kansen, bevinden we ons volgens mij in een gelukkige positie.

Als ik 's avonds naar huis loop hoor ik op straat ineens "Profe Marianne" roepen. Lizet, een meisje dat jaren naar Zarzuela is gekomen, komt op me afhollen. De kinderen komen naar ons opvanghuis tot hun 18 jaar en aangezien Lizet deze leeftijd al gepasseerd is komt zij niet meer. Vol trots vertelt ze me dat het goed met haar gaat, dat ze een baan heeft en dat ook haar tweelingbroer David goed terecht is gekomen. Dit soort ontmoetingen doen me zó goed!

Vrijdag komt Yeni, een meisje van bijna 18 jaar, met me praten. Zij woont helemaal alleen, en dat is in dit land niet de gewoonte. Haar ouders hebben al jaren geleden hun kinderen achtergelaten en zij krijgt dan ook geen enkele steun van hen. Ze heeft 9 broers en zusjes die overal ergens zijn ondergebracht. Yeni zorgt voor zichzelf en om haar middelbare school te kunnen betalen werkt ze in een bakkerij.

Ook Yeni is een vaste klant van Inti Huahuacuna.

Ze heeft 2 jaren verloren op de middelbare school, omdat ze regelmatig het schoolgeld niet heeft kunnen betalen. Ze komt 's ochtends naar Inti Huahuacuna, gaat 's middags naar school, als ze wat geld verdiend heeft kookt ze voor zichzelf, slaapt een paar uurtjes en moet om 01.00 am in de bakkerij zijn waar ze werkt. Daar bakt ze brood tot 04.00 am en slaapt daarna een paar uurtjes om weer naar Inti Huahuacuna te komen. Ze is veel te mager en heeft regelmatig niet te eten. Haar vraag is of Inti Huahuacuna haar, por favor, financieel kan steunen, zodat ze dagelijks een warme maaltijd kan eten in de gaarkeuken van de Gemeente. De avond van tevoren heb ik al veel nagedacht over Jonathan.

Wij betalen voor hem een maaltijd in de gaarkeuken en eveneens zijn schoolgeld. Nu ik weet dat hij geld verdient met het sjuouwen van vlees voor een slager en dit geld uitgeeft in een Internet, vraag ik me af of wij voor hem nog zijn eten moeten betalen. Op dit moment voel ik dat Yeni deze steun meer verdient dan Jonathan. Hier ga ik nog een nachtje over broeien, om de juiste beslissing te kunnen nemen.

Zaterdag, 29 september 2012

Droom je dromen groot genoeg; ze worden steeds kleiner, totdat ze op aarde zijn geland.

Zaterdag is de grote dag, waar onze niños al enkele weken naar uitkijken en naar toe hebben gewerkt: de vliegerwedstrijd op Saqsaywaman. De bus is gereserveerd, het eten gekookt en het meest belangrijke, de door de kinderen zelf gemaakte vliegers liggen op hen te wachten.

Een dagje uit op de "dag van de student".

Uiteindelijk kan de karavaan vertrekken en het is heerlijk om de vrolijke gezichtjes van de kinderen te zien. Ze zingen en zijn uitgelaten, dit is echt hun dag, die we hen dankzij de donateurs van Dorris kunnen aanbieden. We hebben ook 5 ballen gekocht, zodat de kinderen kunnen voetballen en volleyballen. Rond het middaguur trekken we ons terug onder enkele struiken, om niet tijdens het eten levend te verbranden door de zon. Het is een feest om te zien hoe de kinderen hun kippenbouten zitten weg te kluiven.

Na de lunch kan de vliegerwedstrijd beginnen, maar waar niemand op gerekend heeft is dat het weer van het ene op het andere moment radicaal omslaat. Er steekt een harde wind op, helaas veel te hard voor de kwaliteit van de vliegers en ze waaien allemaal kapot. Inmiddels wordt de lucht gitzwart, gaat het zwaar onweren en al heel snel valt de regen er met bakken uit. Om een beetje uit de wind te staan kruipen alle kinderen en het

team achter een muurtje, en zo staan we hier een uur op de bus te wachten.

De kinderen genieten nog net op tijd van hun vliegers.

Het geeft een geweldig gevoel van saamhorigheid om zo tegen elkaar aan gekropen achter die muur te liggen en er ontstaan mooie gesprekken met de niños. Nat tot op het bot keren we terug in Almudena, maar het lijkt wel of de kinderen ook hier niets mee lijden. Ze zingen weer vrolijk terug naar huis en hebben de dag van hun leven gehad. En ook hier geldt dat als de kinderen gelukkig zijn, wij ook gelukkig zijn.

Zondag spreken Dorris en ik af lekker in Pisac te gaan wandelen en marktinkopen te gaan doen.

Een heerlijke wandeling in de bergen van Pisac.

Na een prachtige busreis door het schitterende Andesgebergte laten we ons in Pisac met een taxi naar boven brengen, om daarna via alle bijzondere bouwwerken van de Inca's naar beneden te lopen. We genieten met volle teugen van onze wandeling en bij aankomst op de markt gaan we lekker samen eten en vervolgens onze eerste inkopen doen.

Op de terugweg zit er een jonge arts, Nataly, naast mij in de bus en zij vertelt me over haar werk in een ziekenhuis dichtbij Pisac. Als ik haar

vraag hoe zij naar de nieuwe president kijkt en de ontwikkelingen in Peru, geeft ook zij aan dat het zo triest is dat de Peruaanse regering nooit investeert in onderwijs en gezondheidszorg. Ze heeft er dan ook totaal geen hoop op dat dit zal veranderen. De kloof tussen arm en rijk is enorm. Meer dan de helft van de bewoners leeft onder de armoedegrens en moet van minder dan een dollar per dag rondkomen. Circa twee miljoen kinderen tussen de 6 en 17 jaar worden dagelijks door de ouders de straat opgestuurd om geld te verdienen en kunnen daardoor niet naar school. De kinderen die wel naar school gaan, krijgen onderwijs van een zeer laag niveau. De leraren zijn slecht opgeleid en worden onderbetaald. Iedereen zegt dat het beter gaat in Peru, maar het gros van de bevolking merkt er nauwelijks iets van. En als ik zie hoe onze niños wonen en leven, en met hen honderduizenden meer, dan kan ik me de boosheid van het volk goed voorstellen. De ondervoeding van kinderen in krottenwijken is nog steeds een groot probleem.

Slechte behuizing in de wijk Almudena in Cusco.

Het gevolg is dat de kinderen op school zich moeilijk kunnen concentreren en achterstand oplopen. Ook is er veel werkloosheid, huiselijk geweld, slechte behuizing, gebrek aan basisvoorzieningen en gebrek aan sociale controle. Dit zorgt ervoor, dat er zonder ingrijpen een nieuwe generatie criminelen en straatkinderen tot stand komt.

Dit soort ontmoetingen vind ik altijd heel bijzonder en het bevestigt mijn gevoel dat ik nog niet klaar ben met mijn werk met de straatverkoptjes van Cusco. Ik denk aan het Indiaanse gezegde: "Droom je dromen groot genoeg; ze worden steeds kleiner, totdat ze op aarde zijn geland". Voorlopig koester ik mijn dromen nog, en droom ik ze zeker groot genoeg, om tezamen

met het Peruaanse team en onze vrijwilligers deze kinderen te geven waar ze recht op hebben: een betere kwaliteit van leven, een toekomst. Dinsdag komt warempel Jonathan binnenlopen om met ons te praten. Ik ken deze jongen echt niet meer terug. Van kleins af aan komt hij naar Inti Huahuacuna en het was altijd een vrolijke open jongen. Nu is hij zo in zichzelf gekeerd, nors, en onverschillig, dat had ik nooit durven denken. Na lang aanhouden krijg ik eindelijk antwoord op mijn vragen. Hij werkt 5 dagen in de week en verdient hiermee 5 soles per dag. Als ik hem uitleg hoe hard zijn moeder deze financiële steun nodig heeft, reageert hij nauwelijks.

Profe Mendel in gesprek met Jonathan.

Gelukkig is hij sinds ons vorige gesprek wel trouw naar school gegaan, maar toch vertoeft hij ook nog gemiddeld 3 uren per dag in het Internet. Inti Huahuacuna betaalt voor hem dagelijks een warme maaltijd in de gaarkeuken van de Gemeente. Als ik hem vraag of hij hier dagelijks naar toegaat, antwoordt hij `no`. Hij eet regelmatig in het restaurant op school en betaalt voor deze maaltijd 3,50 soles. Na dit te horen weet ik wat ons te doen staat. Hier moeten wij niet aan meewerken. Ik zeg hem dat we veel van hem houden, en dat het ons veel verdriet doet dat hij zijn toekomst aan het weggooien is. We besluiten dat we voor hem niet meer de maaltijd in de gaarkeuken betalen en dat we zijn naam om laten zetten in de naam van Yeni. Dit meisje werkt zo hard om haar hoofd boven water te houden, is zwaar ondervoed, en wil haar school afmaken. Hopelijk sterkt zij door deze maaltijden aan en houdt zij haar zware leven vol. Zonder op of om te kijken vertrekt Jonathan en het doet ons erg veel om hem zo te moeten laten gaan.

Met de steun van een paar geweldige donateurs kunnen we zonnepanelen laten plaatsen op ons

dak, om een warm watervoorziening aan te laten leggen. Doordat Cusco op 3.400 meter hoogte ligt is het water ontzettend koud en de niños kiezen er liever voor een beetje te stinken dan onder een ijskoude douche te gaan. Ik kan ze geen ongelijk geven. Ook in de keuken is het erg lastig dat we geen warm water hebben, want het koken van een grote pan water kost meer dan uur. Tevens willen we radiatoren laten plaatsen op de beneden verdieping, waardoor we ook door middel van zonnepanelen de koudste lokalen kunnen verwarmen.

In gesprek met Sr. Gerardo, de zonnepanelenman.

Woensdag hebben we een afspraak met een zonnepanelenbedrijf. De eigenaar komt naar Inti Huahuacuna en neemt alle tijd om ons alles uit te leggen. Het gesprek voelt goed en zover als ik kan beoordelen verkoopt hij geen nonsens; dus er komt schot in de zaak.

Natuurlijk laat ik de uiteindelijke keuze van de begroting afhangen en gelukkig heb ik een lieve ingenieur in Nederland die op alle fronten met me meedenkt.

Donderdag is een speciale dag, want vandaag is Dolores jarig. Ze wordt 39 jaar en ik kan me niet meer voorstellen dat zij pas 27 jaar was toen ik voor het eerst in Cusco kwam. Natuurlijk hebben Dorris en ik een mooi cadeautje voor haar meegenomen, waar ze erg blij mee is. We zien dat het haar erg raakt dat we vandaag speciaal aan haar gedacht hebben. Heel geëmotioneerd bedankt ze ons, niet zozeer voor onze cadeautjes, als wel voor onze warme vriendschap en steun. Ze vertelt dat ze de avond van tevoren nog eens teruggekeken heeft op het ontstaan en de groei van Inti Huahuacuna en dat ze zich ongelooflijk rijk voelt met alles wat we tezamen met de donateurs in Nederland bereikt hebben.

Lang zal Dolores leven!

Zaterdag, 6 oktober 2012. Wie geen vertrouwen in anderen stelt, zal ook nimmer het vertrouwen van anderen winnen.

Dinsdagochtend komen Sebastian en Carmen Lourdes, broer en zus, heel schuchter hun verhaal vertellen. Moeder is gescheiden en heeft 2 kinderen uit een eerdere relatie. Later is ze getrouwd en heeft uit dit huwelijk twee kinderen gekregen: Sebastian en Carmen Lourdes. Helaas is hun vader al enkele jaren geleden overleden en moeder krijgt de kost voor haar gezin niet bij elkaar gescharreld. Als ontbijt krijgen de kinderen een kop thee met suiker en met de regelmaat is dit het enige eten wat zij die dag krijgen. De lucht in het kantoortje is in de kortste keren om te snijden en ik realiseer me dat moeder waarschijnlijk ook geen water in huis heeft. Ze leven met het hele gezin in één kamertje en kunnen regelmatig de huur niet opgebracht krijgen. Toch zag ik nog geen half uur geleden Carmen Lourdes met een zakje chips lopen! Als ik haar vraag waar ze die van gekocht heeft zegt ze dat ze de vorige dag van een tante 20 centimos heeft gekregen, waarvan ze de chips gekocht heeft.

Na het zien en horen van het verhaal van deze kinderen realiseer ik me dat ik binnen ons opvanghuis de hulpdilemma's altijd lastig te beoordelen vind. Dit is mijn werk en dus probeer ik iedereen te helpen, daar waar ik kan. Maar helaas zijn ook daar grenzen aan verbonden. Hulp bieden is keuzes maken en dat is niet gemakkelijk. Ook al komt spontane hulp vaak recht uit het hart, soms is het beter om van tevoren in te schatten wat de consequenties kunnen zijn. Dit realiseer ik me ook als Sebastian en Carmen Lourdes hun verhaal doen. Carmen Lourdes kijkt me nauwelijks aan, en het is duidelijk dat dit een zwaar beschadigd kind is. Sebastian is geboren met een hazenlip en heeft al verschillende operaties ondergaan. Hoe kunnen we onze kinderen leren dat als zij die 20 centimos sparen, ze daar

dan later ook een paar broodjes van kunnen kopen?

Sebastian en zijn zusje Carmen Lourdes.

Mag ik dit wel denken, want een kind blijft een kind, en wat weet ik ervan hoe het voelt als je honger hebt en je hebt wat geld in je zak, genoeg om chips of een waterijsje van te kopen? Ik ben er nog niet uit wat wij voor deze kinderen kunnen betekenen. Voorlopig kunnen zij gelukkig genieten van de opvang en speciale zorg binnen ons opvanghuis en van het eten wat wij hen bieden. Ik zie dat hen dit gelukkig heel goed doet, dat ze opbloeien en opener worden.

Bijna dagelijks ga ik tijdens de middagpauze een warme maaltijd nuttigen bij de Vegetariano. Vandaag schuift een Peruaanse man bij mij aan tafel en vol belangstelling vraagt hij, Elias, hoe het kan dat ik zo vloeiend Spaans spreek en wat ik hier op zijn tierra, zijn grond, doe. Ik leg het hem uit en hij vraagt mij of ik als buitenlandse wel vertrouwen heb in de Peruanen. Gelijk krijgen we een gesprek over de invloed van armoede op het vertrouwen tussen mensen. Hij geeft aan dat dit voor zijn volk lastig is. Door de armoede kom je aan de ene kant met je familie zoveel dichter tot elkaar, moet je op elkaar bouwen en alles delen. Maar aan de andere kant ontstaat er tegenover mensen die je niet kent steeds meer argwaan. Elias vindt het verbazingwekkend dat wij in Nederland volledig vertrouwen op anonieme en onbekende instanties als een bank, verzekering, justitie en de Staat. Ik snap heel goed wat hij bedoelt, want ik zie dat in Peru juist persoonlijk vertrouwen essentieel is. Zonder dat vertrouwen overleef je in Peru niet. Een mooie vriendschap is voor de mensen hier het enige dat telt. Voorzichtig zeg ik tegen Elias dat wie geen vertrouwen in anderen stelt, ook nimmer het vertrouwen van anderen zal winnen. Als ik zijn volk

geen kans geef, geeft zijn volk ook mij geen kans. Doordat ik vertrouwen stel in het Peruaanse team waarmee ik werk en in onze niños, laten zij zichzelf zien en schenken zij ook mij hun vertrouwen. En dan ontstaat een prachtige samenwerking tussen twee verschillende culturen. Ik zie aan de ogen van Elias dat hij nog even tijd nodig heeft om dit alles te laten zakken en zeker ook om dit te geloven.

Samenwerking.

Het klopt dat door de armoede mensen hier veel afhankelijker zijn van elkaar dan wij in Nederland. De zorg voor elkaar is groot. Dit zie ik ook altijd zo prachtig terug in onze niños. De intense zorg die broertjes en zusjes voor elkaar hebben, blijft me raken. Altijd zullen ze er eerst voor zorgen dat hun broertje of zusje te eten krijgt, en daarna zij zelf pas. Nooit zullen ze Inti Huahuacuna verlaten zonder ervoor te zorgen dat het hele gezin weer compleet is. Dit is waarschijnlijk wat Elias bedoelde, maar ik blijf hopen dat deze zorg en dit vertrouwen niet alleen ontstaat onder invloed van armoede, want uiteindelijk hebben we elkaar allemaal nodig, rijk en arm.

Wat doet het ons goed als we 's avonds bij het naar huis gaan zien, dat de politie kinderen aan hun lurven uit het Internet trekt. Naar aanleiding van de problemen van Jonathan in het Internet hebben we contact opgenomen met de politie van onze wijk, met de vraag of minderjarigen de hele dag in het Internetcafé mogen vertoeven. Nee, dus! We hadden nooit durven hopen dat de politie hier ook daadwerkelijk iets mee zou gaan doen en we hopen dat ze hun actie voortzetten. Dit is een heel klein winstpuntje, waar we heel blij mee zijn.

Vrijdag staat in het teken van toneel. Al weken zijn de oudere kinderen 's ochtends bezig een

toneelstuk in te studeren en de jongere kinderen 's middags. Vandaag gaan zij hun toneelstukjes opvoeren en natuurlijk ben ik van de partij. Vorig jaar hebben we van een donateur een tent, stoeltjes en geluidsapparatuur gekregen en gisteravond hebben we dit alles op het sportveldje al klaargezet. Het is geweldig om te zien hoeveel zin de kinderen in hun toneelstuk hebben.

Groot applaus voor het toneelspel van de niños.

Het toneelstuk 's ochtends gaat over een niet beantwoorde liefde. Drama alom en prachtig gespeeld door de niños.

's Middags is het tijd voor het tweede toneelstuk. Evelyn, een van onze meisjes, heeft voor het toneelstuk van 's middags enkele kostuums gehuurd en zelfs flink afgepingeld in de winkel. De hele week is Profe Dorris al foto's van de kinderen aan het maken voor het maken van hun persoonlijke fotoalbum, maar Evelyn en de andere toneelspelertjes vragen of zij vandaag op de foto mogen met hun mooie toneelkleden aan. Wat zullen dat feestelijke foto's worden! Toneelspel is voor de kinderen van Inti Huahuacuna echt een succes, want waar kunnen zij zich beter laten zien en horen, dan op het toneel! Hier tellen ook zij mee, zijn ze belangrijk en horen ze er helemaal bij. Prachtig!

Vol overgave voeren de kinderen hun toneelstuk op.

Zaterdag, 13 oktober 2012.

Het is verstandiger een lampje aan te doen, dan te klagen dat het zo donker is.

Ik kan mijn ogen niet geloven als dinsdagochtend Jonathan komt binnenlopen en vraagt of hij ons even kan spreken. Ik ben benieuwd wat hij te melden heeft. Hier zit een heel andere jongen dan een paar weken geleden. Zijn ogen staan helder, hij kijkt ons allen tijdens zijn gesprek aan en heeft duidelijk nagedacht over wat hij ons zeggen wil. Inmiddels heeft hij ook veel met zijn moeder gesproken en hij heeft besloten van zijn verdiensten ook zijn moeder financieel te gaan steunen: 3 soles geeft hij aan haar en 2 soles zijn voor hem zelf. Ik zeg hem dat ik ongelofelijk blij ben met zijn besluit, en zeker ook omdat ik zie dat hier nu een andere Jonathan zit dan voorheen. We spreken de hoop uit dat hij zijn leven serieus gaat nemen, naar school gaat en zijn huiswerk maakt, want als hij een beter leven wil krijgen dan zijn moeder zal hij hier zelf voor moeten knokken. We nemen afscheid van hem met een stevige schouderklop en ik hoop dat hij zijn leven op de rit te houdt.

Als we woensdagavond de deur van ons opvanghuis sluiten staat de Sebastian buiten te dralen op straat. Op onze vraag waarom hij niet naar huis gaat, zien we tranen in zijn ogen staan. Hij is elf jaar, en als varon (man) draagt hij de verantwoordelijkheid over zijn zusje Carmen Lourdes van 10 jaar.

Carmen Lourdes en haar vriendinnetjes Doris en Nilda.

Na het avondmaal is zijn zusje met enkele grote kinderen een spel op straat gaan doen en hij kan haar niet meer vinden. Als wij hem zeggen dat hij naar huis moet gaan, zegt hij dat dit niet kan, want zijn moeder zal hem slaan als hij zonder zijn zusje thuiskomt. Toch heeft het voor niemand van ons zin om Carmen te gaan zoeken, want daar is de wijk veel te groot voor. We zeggen hem dat zijn zusje waarschijnlijk al thuis zit

en zich zorgen maakt over hem, omdat hij nog niet thuis is. Gelukkig moet Profe Josefina dezelfde kant uit als Sebastian en snel holt hij achter haar aan om samen met haar naar huis te gaan. Hier blijf ik me eeuwig over verbazen, dat zo'n jonge kinderen in een gevaarlijke achterstandswijk als Almudena in de donkere avond stik alleen naar huis moeten lopen.

Deze week zijn we druk bezig om te kijken of we voor Marco Antonio en Cristian een betere school gevonden kunnen krijgen. Deze twee jongens zijn aan het laatste jaar van de basisschool bezig en gaan eind februari naar de middelbare school. Ze hebben beiden zeer goede puntenlijsten, maar zitten op een staatsschool van een laag niveau. Wat zou het mooi zijn als we deze jongens naar een middelbare school zouden kunnen laten gaan van een hoger niveau. Een andere optie is om Marco Antonio op een particuliere school te plaatsen, maar dit onderwijs is veel te duur en gezien het grote sociale klasse verschil tussen hem en de andere leerlingen op zo'n school zal dit voor Marco Antonio ook heel moeilijk zijn. Laatst las ik dat het verstandiger is een lampje aan te doen, dan te klagen dat het zo donker is. Natuurlijk klopt dit als een bus. Maar als ik deze woorden heel letterlijk neem is Marco Antonio hiermee bepaald niet gered, want ze hebben thuis geen elektriciteit. Om klokslag 18.00 pm is het donker in Cusco en als hij thuis komt uit school is het ook aarde donker in de kamer waarin het gezin woont. Op particuliere scholen hier in Cusco gebruiken de leerlingen inmiddels ook laptops en maken reizen met school. Marco Antonio zal altijd een arm buitenbeentje blijven, want al betalen wij voor hem zijn schoolgeld en schoolmaterialen, wij zullen hem nooit met al die extra financiële kosten kunnen helpen. Met het betalen van zijn schoolgeld zouden wij een lampje doen branden voor Marco Antonio, maar ik vrees dat wij hiermee niet zijn klachten over de duisternis wegnemen.

Deze middag staat Octavio weer spontaan bij ons op het sportveldje en ik vraag hem waar hij al die tijd geweest is. Hij komt met het verhaal dat hij thuis heeft moeten werken. Octavio is een heel schuchtere jongen, die tijdens een gesprek je niet aankijkt. Ik til zijn kin een beetje op en als hij me eindelijk aankijkt vraag ik hem of hij soms al die tijd in het Internet spelletjes heeft zitten doen. In eerste instantie zegt hij nog 'no', maar meteen daarna komt er verlegen uit dat zijn broertje Marco op dit moment ook weer in het Internet

zit. Profe Mendel pakt hem gelijk bij de hand en gaat Marco zoeken. Een half uurtje later zijn ze beiden weer bij ons en beloven voortaan dagelijks te komen. En zoals het een goed Peruaan betaamt zeggen Profe Mendel en ik samen tegelijk tegen elkaar: "Ojala, hopelijk"!

Marco beschildert het sportveldje met stoepkrijt.

Als mooie afsluiting van de week staan spontaan mijn grote schatten, twee van de niños Pacha, voor mijn neus. Wat zijn Lucho en zijn broertje Juan groot geworden! Het is heerlijk om te zien dat ze ook zelf stralen dat ze weer bij ons zijn. Jaren geleden is dit gezin uit onze wijk verdwenen, omdat vader wegens poging tot moord in de gevangenis was geplaatst en moeder de huurachterstand niet meer kon betalen. Deze kinderen hebben altijd een warm plekje in mijn hart gehad en ik ben oprecht blij dat zij er weer zijn. Wat zou het geweldig zijn als deze kinderen weer met de regelmaat naar ons opvanghuis zouden komen, maar ik weet dat ik hen dit niet moet vragen. Deze kinderen zijn zo gewend aan hun leven op straat, dat ze zich door mijn vraag aan banden gelegd zouden voelen. Ze moeten kunnen komen wanneer het hen schikt en zeker op eigen initiatief. Dat is de kracht van ons werk, dat ieder kind vrij is om te komen en te gaan wanneer hij of zij wil. En ik hoop van harte dat de niños Pacha dit ook zullen doen.

Zaterdag, 20 oktober 2012

De weg der vooruitgang is noch een snelle noch een gemakkelijke.

Maandag is de grote dag waar ik vanaf mijn aankomst in Cusco naar toe heb gewerkt. We gaan het contract voor het zonnepanelenproject tekenen! Wat ben ik ongelofelijk blij met deze stap! We hebben een paar mooie donaties voor dit project gekregen en ondanks dat ik zelf dit jaar niet meer zal kunnen genieten van de verwarming en het warme water, vind ik dat helemaal

niet erg, want alleen al aan deze warme steun kan ik me nog heel lang verwarmen!

De ondertekening van het contract voor de zonnepanelen.

Het doet zo ontzettend goed als er uiteindelijk toch iets lukt, waar je al bijna een jaar mee bezig bent en waarvan je het gevoel had dat het helaas niet mogelijk zou zijn. Dit geeft ons de moed en de energie om ook naar de Gemeente te gaan om te gaan kijken hoe het met onze vergunning is. Als je ergens ziet dat de weg der vooruitgang noch een snelle noch een gemakkelijke is, dan is het hier bij deze instanties. Bijna 11 jaren hebben we in het opvanghuis in de wijk Zarzuela gewerkt en we hadden daar een definitieve vergunning om ons werk met deze kinderen te doen. Toen we van Zarzuela naar Almudena verhuisden liet de Gemeente ons weten dat we deze vergunning opnieuw aan moesten vragen. Dit is twee jaren geleden en sindsdien hebben we alleen maar problemen gehad met de Gemeente en de Inspectie. Met heel veel geduld, mooie woorden en steeds opnieuw uitleggen is het vandaag eindelijk zover. We krijgen onze vergunning, en vol trots gniffelen we met het certificaat naar Inti Huahuacuna. Wat zijn we hier blij mee!

Flor en Dolores tonen vol trots de definitieve vergunning.

Toch is ons geluk van korte duur, want tijdens de middagpauze krijgt Dolores een telefoontje van de directrice van het weeshuis Amantani. Een van onze meisjes, Sandra, is op 16 jarige leeftijd moeder geworden van een dochtertje Guadalupe. Een donateur uit Nederland betaalt voor haar een opleiding Boekhouden en we hoopten hiermee Sandra en haar dochtertje een beter leven te geven. Wat ik op dat moment niet wist is dat zij alweer zwanger was van een tweede kindje. Dit betekende dat Sandra op haar 18e al twee kinderen had, van twee verschillende vaders. Toch heeft zij haar studie na de bevalling weer opgepakt. Enige maanden na de geboorte van haar tweede baby komen wij erachter dat zij in paniek de baby te vondeling heeft gelegd op de trappen van het paleis van Justitie. Gelukkig konden wij achterhalen in welk weeshuis de baby is ondergebracht. Vanaf dat moment proberen wij Justitie zover te krijgen dat Sandra de zorg voor eigen baby weer op zich mag nemen. Uit het telefoontje van de directrice komen wij erachter dat dit helaas niet zal lukken, omdat Sandra weer zwanger is van een derde kindje! Ik had dit meisje uit de grond van mijn hart een beter leven gegund dan haar eigen moeder die straatverkoopster is, meer stabiliteit, en dit zou ze hebben kunnen bereiken door de geweldige opleiding die ze nu doet. Maar gaat ze deze opleiding afmaken nu ze weer zwanger is? Hoe gaat ze het nieuws opvatten dat ze haar dochtertje in het weeshuis nu waarschijnlijk definitief kwijt is? Allemaal vragen waar ik nog geen antwoord op heb. Eerst zal ik ervoor moeten gaan zorgen dat ik een gesprek met Sandra heb om te kijken hoe de zaken ervoor staan.

De dikke vriendinnetjes Angy en Candy.

Iedere avond zitten er twee kinderen van Inti Huahuacuna, Caterina en Candy, buiten in de kou op een muurtje te wachten tot moeder thuis

komt. Ze krijgen de sleutel van het huis niet en moeten dus buiten op straat blijven hangen tot moeder de deur openmaakt. Dit blijven dingen voor mij die ik nooit zal begrijpen, dat een moeder haar kinderen in een achterstandswijk als Almudena, in het donker, op straat laat wachten, met alle gevaren van dien. En in de kamers waar de meeste gezinnen hier wonen, kan een blinde lama nog geen kwaad doen. Als ik aan Caterina vraag hoe laat hun moeder thuis komt, zegt ze vol vertrouwen dat zij zeker wel rond 21.00 uur thuis zal zijn. Wat hoop ik voor deze hummeltjes dat moeder op tijd thuiskomt!

Dinsdag aan het einde van de dag kunnen we helemaal officieel ons speeltuintje in gebruik nemen, want Profe Mendel heeft alle rubberen tegels gelegd. Het ziet er prachtig uit. Dolores en Flor gaan gelijk een emmer en een schrobber halen, om ervoor te zorgen dat ik één keertje foto's kan maken van een super schoon speeltuintje. Wat zijn we trots! Als we 's avonds de kinderen willen gaan waarschuwen dat het tijd is om naar huis te gaan, zien we tot onze grote verbazing dat alle afgetrapte schoentjes van de kinderen op een hoop liggen.

Wat zijn de kinderen zuinig op hun speeltuintje!

We kijken elkaar verbaasd aan en vragen ons af wie van het team gezegd heeft dat ze niet meer op hun schoentjes in het speeltuintje mogen. Maar een van de kinderen lost dit probleem snel voor ons op. "No, profe, dit heb ik geregeld. Het speeltuintje is zó mooi, dat het veel te jammer is om er met onze vieze schoentjes in te spelen en daarom heb ik gezegd dat iedereen zijn schoentjes moet uittrekken". Het is aandoenlijk om te zien dat ook zij net zo trots zijn op hun speeltuintje als wij. Wat is dit toch een geschenk uit de hemel!

Op donderdagmiddag gaan we naar het Opleidingsinstituut Khipu. Hier willen we de vriend

van Sandra gaan verrassen met een bezoek, omdat we geen contact met Sandra kunnen krijgen. Als de vriend van Sandra om 14.00 uur er nog niet is gaan we aan de lerares Boekhouden vragen of zij weet of Sandra of haar vriend vandaag nog naar school komen. Vol verbazing kijkt de lerares ons aan en zegt dat Sandra in de klas zit. En daar komt Sandra aan.....met een baby aan de borst! Ik weet niet wat ik zeggen moet en voel dat ook Sandra de situatie heel ongemakkelijk vindt. Ik heb echt een zwak voor Sandra en ondanks dat ze zelf ook voor dit derde kindje weer verantwoordelijk is heb ik echt met haar te doen. Ze pakt me vast en fluistert in mijn oor dat ze zo blij is me te zien. Ze biedt haar excuses aan dat ze niet meer naar Inti Huahuacuna is gekomen, maar ze durfde niet. Ze schaamde zich zo voor het feit dat ze het weer heeft laten gebeuren en niet zelf de verantwoordelijkheid heeft gedragen zoals ze aan mij beloofd heeft. Er volgt een lang gesprek en ook haar lerares schuift bij dit gesprek aan.

Een gesprek met Sandra op haar school.

Een geweldige vrouw, die Sandra op alle fronten steunt, en haar letterlijk en figuurlijk bij de les houdt. De tranen rollen over de wangen van Sandra en als ik haar vraag wat haar verdriet is, zegt ze dat het komt door de dubbele gevoelens: enerzijds is ze heel blij met de geboorte van haar zontje Calet, maar anderzijds weet ze dat ze hiermee waarschijnlijk het recht op haar tweede dochtertje verspeeld heeft. Het raakt me intens het witte gezichtje van Sandra te. Ze heeft tot de dag van de bevalling al haar lessen nog gevolgd, is op zondag bevallen en zit op donderdag weer gewoon in de les haar baby te voeden. Ondanks dat ik het ongelofelijk knap vind dat Sandra 4 dagen na de bevalling weer op school is geef ik haar aan dat ze echt nog een paar dagen naar huis moet gaan. We vragen tot volgende week ziekteverlof voor haar aan en na nog een paar warme knuffels, nemen we afscheid van elkaar. Volgen-

de week woensdag gaan we bij haar thuis op bezoek. Ik blijf hopen dat Sandra er wel komt en dat is wat ik haar uit de grond van mijn hart gun. Ook hier geldt dat de weg der vooruitgang noch een snelle noch een gemakkelijke is, maar met een klein beetje beweging in de juiste richting ben ik al meer dan gelukkig.

Vrijdagmorgen heb ik als eerste een afspraak met de moeder van Marco Antonio. Waarschijnlijk hebben we een goede middelbare school voor haar zoontje Marco Antonio gevonden. Een school in het dorp Andahuaylillas, ongeveer 40 minuten met de bus van Cusco. De leerlingen van deze school worden dagelijks in Cusco opgehaald en weer teruggebracht. Al de problemen van Marco Antonio zouden op deze school in één klap zijn opgelost. Hij krijgt uitstekend onderwijs, krijgt meer kennis aangeboden om zijn intelligentie te voeden, krijgt dagelijks goed te eten waardoor hij minder ondervoed zal zijn, en als hij 's avonds thuis komt is de dag voorbij en hoeft hij geen huiswerk meer te maken. Vol trots deel ik deze unieke kans met de moeder en tot mijn stomme verbazing kijkt ze me aan en zegt: "no quiero, dit wil ik niet"! Vol ongeloof kijk ik haar aan en vraag haar waarom ze dit niet wil. Ik zit werkelijk met mijn oren te klapperen als zij antwoordt dat Marco dan zo vroeg op moet, en waarschijnlijk zal hij het eten daar niet lusten terwijl hij al zo ondervoed is. En aangezien dit een katholieke school is zal hij op zondag naar de mis moeten en dan zal hij zich zo vervelen.....!

Marco Antonio poseert voor deze foto.

Allereerst zeg ik haar dat als iemand echt iets wil men naar mogelijkheden zoekt, en wie niet wil zoekt een reden. En dat is precies wat zij aan het doen is. Voor zichzelf een reden zoeken waarom zij dit niet wil. Maar het gaat niet om haar, maar om haar zoon. Ik vraag haar of zij wil dat haar zoontje hetzelfde leven moet leiden als zij, of hij

daar gelukkig van zal worden, en dan zegt ze heel aarzelend dat ze het met haar zoon zal bespreken.

Als ik de reactie van deze moeder heb laten zakken, vertel ik het verhaal tegen Dolores en vraag haar wat zij ervan vindt als we deze kans bieden aan Jonathan en Cristian. Ook dit zijn twee slimme jongens, die op een school van de Staat zitten met een heel laag niveau. Dolores vindt het een geweldig plan en we bellen gelijk naar de moeder. Moeder Analy zegt dat ze binnen 5 minuten bij Inti Huahuacuna is en ze is er ook. Ze bedankt me uit de grond van haar hart voor mijn gesprekken met Jonathan. Hij is na zijn gesprek met mij blijkbaar zeer aangeslagen thuisgekomen, en het eerste wat hij tegen zijn moeder zei was dat hij het vreselijk vond dat hij nu nooit meer naar Inti Huahuacuna zou kunnen gaan, dat hij van ons houdt en dat wij altijd als een tweede moeder voor hem zijn en dat hij in plaats van in het Internet iets gewonnen te hebben in feite dus veel verloren heeft! Zijn moeder heeft hem toen gezegd dat het nooit te laat is en dat je altijd opnieuw met iemand kunt gaan praten. Daarom heeft hij een week later alle moed vergaard en is opnieuw met mij komen praten om mij te zeggen dat hij het met zijn moeder heeft uitgesproken en voortaan zijn verdiensten met haar zal delen. Moeder zegt dat hij echt een ander mens in huis is geworden. Hij veegt het huis, doet de was en neemt echt zijn verantwoordelijkheid in huis. Moeder Analy is zo blij met de positieve verandering in haar zoon dat ze mij als dank een konijn wil geven. Natuurlijk waardeer ik haar aanbod enorm, maar wat moet ik in hemelsnaam met een konijn! En dan ook nog te weten dat dit gezin zelf nauwelijks te eten heeft. Ik zeg haar dan ook dat ze dit konijn lekker met haar eigen jongens moet opeten, want dat ik geen mooier cadeau kon krijgen dan te weten dat Jonathan weer helemaal de gezellige Jonathan is als voorheen. Wow, wat voelt dit goed!

Daarna vraag ik haar wat ze ervan vindt als we gaan proberen of we Jonathan en Cristian op die school in Andahuaylillas kunnen plaatsen. Ze slaat haar handen voor haar mond, begint te stralen en weet niet hoe ze ons moet bedanken. Ze is dolgelukkig en zou dit een gouden kans voor haar jongens vinden! Ze zegt dat ze straatarm is, maar dat ze zich toch heel rijk voelt dat God ons op haar pad heeft gebracht. Niets gebeurt voor niets! Haar woorden raken me, want als iemand weet dat je de problemen van de armste mensen nooit volledig kunt oplossen dan ben ik het wel,

maar door bij hen te zijn, te luisteren en hen te steunen, voel ik dat alles wat je wél voor hen doet, er toe doet. We beloven haar dat we hiervoor ons uiterste best gaan doen en wat hoop ik voor deze moeder en haar zoons dat het ons lukt!

Tijdens mijn lunch denk ik nog na over het gesprek met de moeder van Marco Antonio en ik vind toch dat we haar nog een kansje moeten geven. Nu zij wat kans heeft gehad om het verhaal te laten zakken, kan het zijn dat zij er misschien wat anders tegen aan kijkt. Maar ik wil dit vooral doen voor Marco Antonio, omdat deze slimme jongen onze steun op alle fronten verdient. Zijn moeder weet niet beter en denkt dat ze de juiste keuze voor hem maakt. Dolores en ik wagen er nog een gesprekje aan.

Dolores in gesprek met de moeder van Marco Antonio.

Moeder gaat er nog een nachtje over slapen en ook in dit geval weten we dat wij er alles aan gedaan hebben, wat deze moeder ook mag beslissen.

Zaterdag, 27 oktober 2012

We kunnen bestaan door wat we krijgen, maar we kunnen leven door wat we geven. Maandag hebben we een afspraak met de directeur van de school in Andahuaylillas, Sr. Pascal. Hij heeft ons uitgenodigd om zijn school te komen bekijken en we hebben dit aanbod met twee handen aangenomen. We willen graag met eigen ogen zien waar onze kinderen terecht komen als wij hen deze school aanbevelen. Als de poort voor ons wordt geopend is het eerste wat me opvalt een bord met de woorden: "In de stilte van het werk bidt men". Het is meteen helemaal duidelijk dat deze school is opgericht door missionarissen. Pascal heet ons hartelijk welkom. Eerst wil hij alles weten over ons werk en de problematiek van onze kinderen.

Flor, Dolores en Marianne bezoeken een school.

Als we de levensgeschiedenis van onze kinderen vertellen, en het verhaal van de moeder van Marco Antonio en van Jonathan en Cristian, zegt hij dat zij zeker in aanmerking komen om op hun school geplaatst te worden. Hun onderwijs is voor de armste der armen. Pascal legt ook uit dat deze kinderen niet zomaar geplaatst zullen worden. Hij vindt er geen doekjes om en zegt dat de moeders duidelijk zullen moeten weten dat hun kinderen katholiek onderwijs zullen krijgen en dit houdt ook in dat ze iedere zondag naar de kerk moeten. Als tegenprestatie voor het onderwijs moeten de vaders of moeders ongeveer 5 dagen per jaar op het land van de school komen werken, want de paters verbouwen zelf veel voedsel voor de maaltijden van de kinderen. Dit vinden wij een billijke eis. Pascal legt uit dat ze ook met getrouwde vrijwilligers werken en ik vind dit wel een heel gezonde mix, in combinatie met de paters die er werken. Na dit gesprek worden we uitgenodigd voor de lunch. We gaan naar de eetzaal waar zojuist een kleine 200 kinderen zitten te eten. Er wordt stilte voor het gebed gevraagd en het is muisstil als er gebeden wordt.

Dagelijks krijgen deze kinderen een warme maaltijd.

Na de lunch gaan we alle lokalen bezichtigen. Het is echt geweldig om te zien dat de leerlingen 's middags ook workshops krijgen in het maken

van kaas en yoghurt, meubels maken, koken, en keramieklessen. Het terrein is 72 hectare groot en alles wordt bekostigd uit privé donaties. Ook hier kun je zien dat we kunnen bestaan door wat we krijgen, maar dat we kunnen leven door wat we geven. En dit herken ik op alle fronten. We kunnen mazelen de wereld uithelpen, een ijzertekort bij kinderen, analfabetisme, maar armoede is niet zomaar te verhelpen.

Laat in de middag komen we weer terug bij Inti Huahuacuna en we bellen de moeders om onze ervaring met hen te delen. Ze komen meteen naar ons toe en ik leg de moeders uit dat zij zelf het initiatief zullen moeten nemen, omdat er maar weinig nieuwe kinderen geplaatst worden op deze school.

De moeder van Cristian en de moeder van Marco Antonio.

Elke zondagochtend verzorgen de paters een mis in Cusco en ze zouden a.s. zondag naar de kerk kunnen gaan, zodat ze na de mis met Sr. Pascal kunnen spreken. Hij wil namelijk met hen ook een afspraak maken om hen thuis te komen bezoeken. De moeders vinden dit meteen een goed idee en besluiten a.s. zondag samen naar de kerk te gaan. De moeder van Cristian en Jonathan vindt het wel vervelend dat als de directeur haar thuis bezoekt ze niet eens een kopje thee kan zetten, want ze heeft geen water in huis. Ze gebruikt het water uit een sloot achter haar huis. Hierop schiet warempel de moeder van Marco Antonio in de lach en zegt dat ze elkaar dan goed zouden kunnen helpen, want als zij van haar wat licht in haar huis krijgt, dan kan de moeder van Cristian wel wat water van haar krijgen. Het is prachtig om te zien hoe deze twee moeders elkaar gevonden hebben. Cristian zit dit in alle stilte aan te kijken en ineens pakt hij me vast en zegt: "Profe, op die school moet ik de hele dag naar school en dan kan ik niet meer naar Inti Huahuacuna komen. Ik zal jullie missen, maar als ik vakantie heb kom ik iedere dag en dan

kunnen we elkaar toch nog zien". Ik zeg hem dat ik dit een geweldig plan vind en dat ik hier heel blij mee ben.

Dinsdag lopen we tijdens de middagpauze de moeder van Marco Antonio op de markt tegen het lijf en Dolores en ik wagen er nog een gesprek aan om haar de voordelen uit te leggen van deze school voor Marco Antonio. We merken dat ze er goed over na heeft gedacht en dat ze ook met Marco Antonio heeft gesproken. Ze zegt dat ze deze optie een kans wil geven en morgen graag naar Andahuaylillas reist. We bellen gelijk naar de moeder van Cristian en spreken af dat ze beiden morgenochtend om 09.00 uur bij Inti Huahuacuna zijn, zodat ze samen kunnen reizen. Er gloort hoop aan de horizon, want ik ben ervan overtuigd dat deze jongens hier de kans van hun leven zullen krijgen. Zelfs ondanks dat ze niet zo dol op bidden zijn.

Op woensdagochtend zoeken we Sandra thuis op. Ze huurt samen met haar vriend één kamertje, waar een dun matras op de grond ligt voor haar en haar vriend en een dun stukje schuimrubber voor haar dochtertje Guadalupe en haar baby. Er staan geen tafel of stoelen in haar kamertje en alleen een twee pits gasfornuisje met 3 vieze bekers op de grond. Ze vertelt dat ze haar huiswerk in de bibliotheek van het opleidingsinstituut maakt.

Sandra, haar dochtertje Guadalupe en zontje Calet.

Ik heb mooie kleertjes en speeltjes meegenomen van onze kleindochter en Guadalupe gilt vol enthousiasme: "Helmoso, schittelend", omdat ze de "r" van Hermoso niet kan zetten. Aan de gezamenlijke patio wonen nog verschillende andere gezinnen en met hen moet ze een koude douche en wc delen. Ik heb een laptopje meegenomen, zodat ze haar verhaal van het afgelopen jaar voor de donateur die haar studie betaalt kan verwoor-

den. Zo hoeft ze niet met haar hele gezin naar Inti Huahuacuna te reizen. Sandra geeft aan dat ze heel blij met de geboorte van haar zoontje is en dat ze het goed heeft samen met haar vriend. Ze wil absoluut haar studie afmaken en zal hier hard voor knokken. We nemen heel warm afscheid van haar en ik ben ontzettend blij dat ik gezien heb waar ze woont, want dat geeft ook mij rust.

Donderdag is de grote dag dat de vrijwilliger Profe Henk aankomt in Cusco en Dolores en ik reizen zeer op tijd naar het vliegveld. Volgens goed Peruaans gebruik komt het vliegtuig natuurlijk te laat aan, maar Henk heeft een goede reis gehad en dat is het allerbelangrijkst. Tezamen reizen we naar zijn Peruaanse gastouders Gloria en Willy, waar we allemaal een warme maaltijd krijgen aangeboden.

Een warm onthaal voor Profe Henk.

Na de lunch gaan we terug naar Inti Huahuacuna en binnen een uur voel ik me niet lekker worden. De volgende ochtend probeer ik toch nog te gaan werken, maar ik voel me zo ziek, dat ik terug naar bed ga en jullie zullen begrijpen dat hier dan ook mijn verslag van deze week eindigt.

Donderdag, 1 november 2012

Als wij elkaar niet helpen, wie doet dat dan?

Zaterdagmiddag ben ik recht na het versturen van mijn weekverslag naar bed gegaan, om vervolgens weer de hele middag en nacht op het toilet door te brengen. Zondagochtend neem ik dan ook het wijze besluit om onder begeleiding van Dorris en Willy naar de Clinica San Jose te gaan. Hier word ik onmiddellijk opgenomen en aan een infuus met vocht en antibioticum gelegd. En dan ben ik ineens afgewerkt, kan en hoeft ik niets meer, want eerst zal ik er rustig voor moeten zorgen dat ik weer opknop. Wederom realiseer ik me wat een rijk mens ik ben met zoveel lieve zorgzame mensen om me heen, die me op

alle fronten steunen. De hele dag door krijg ik bezoek, word ik gebeld en krijg ik de vraag of men iets voor mij kan betekenen. Ook in het ziekenhuis zelf is men zorgzaam en ik heb er dan ook het volste vertrouwen in dat dit helemaal goed gaat komen.

Natuurlijk heb ik tijdens deze dagen in het ziekenhuis alle tijd om na te denken en regelmatig denk ik dan ook: "Als wij elkaar niet helpen, wie doet dat dan"? Ik ga ervan uit dat ik maar een keer leef, ofschoon ik stiekem natuurlijk op meer hoop. Daarom, als ik ook maar enigszins vriendelijkheid kan tonen of iets goeds kan doen voor een medemens, zal ik het nu moeten doen en het niet uitstellen of nalaten, want ik zal niet nogmaals deze weg afleggen. Dan heb ik het niet alleen over de lieve warme steun die ik nu tijdens mijn ziek zijn krijg, maar dan denk ik uiteraard ook aan onze niños, die deze steun nooit als vanzelfsprekend zullen kunnen ervaren. Hulp aan de armsten kun je nooit alleen in termen van eigenbelang beschrijven, het gaat ook om gevoeligheid voor het lot van de ander. Uiteindelijk is empathie cruciaal. Het is belangrijk dat mensen geraakt worden in het hart. De grote stappen voorwaarts in de geschiedenis van de mensheid zijn door het hart gezet.

Echte samenwerking is pas mogelijk wanneer wij de vraag "wat is ontwikkeling?" voor onszelf beantwoorden en naar de anderen luisteren hoe zij deze vraag voor zichzelf beantwoord hebben. Alleen dan is er wederzijds een stevige en gezonde basis om een echte samenwerking op te bouwen, alleen dan kunnen de mensen in de derde wereld hun persoonlijkheid behouden terwijl zij zich bevrijden van hun armoede.

Na 3 dagen krijg ik het bericht dat ik met de nodige medicijnen het ziekenhuis mag verlaten. Wat ben ik blij met dit goede nieuws, want morgen is mijn laatste dag met onze niños en het bloed kruipt waar het niet gaan kan: daar moet ik naar toe! Niets loopt zoals gepland, maar het is allemaal even bijzonder wat er gebeurt. Er hangt een vrolijke spanning in het project, kinderen fluisteren met elkaar, kijken me met grote bruine ogen aan en zeggen dat we dit jaar helaas geen Halloween vieren. Dat verbaast me eigenlijk, want als men ergens Halloween viert dan is het hier wel. Tussen de bedrijven door kan ik nog de laatste zaken afhandelen met de zonnepanelenman, die tot op heden geweldig werk geleverd heeft, Sandra komt met haar baby nog afscheid van me nemen en dan wordt langzaam duidelijk dat we toch nog Halloween gaan vieren. Het is

erg leuk dat ook Profe Henk naar het feest komt en tezamen met Dorris en het team de gezichtjes van de kinderen gaat beschilderen. En dan komt het grote moment waarop we verzocht worden naar het spelletjeslokaal te komen en wordt al snel duidelijk waar alle geheimzinnigheid om-draaide. Er staan pontificaal 3 stoelen klaar voor Dorris, Henk en mij en een van onze kanjers, Angelo, neemt de microfoon in zijn handen alsof hij nooit anders doet. Hij vertelt alle niños en het team dat we allen tezamen zijn om het welkom te vieren van Profe Henk en het afscheid van Profe Dorris en Marianne, die hij en alle niños voor de rest van hun leven in hun hart gesloten hebben. Het raakt me intens als ik zie hoe hij, om zijn woorden kracht bij te zetten, zijn hand op zijn hart drukt.

Een optreden voor Profe Dorris, Marianne en Henk.

En dan volgt een wervelende show van dans en zang en hoeven we alleen nog maar te genieten van al het moois dat onze niños speciaal voor ons hebben ingestudeerd. Dorris heeft de dag ervoor samen met Dolores pepernoten en speculaasjes gebakken voor de kinderen, dus na dit hartverwarmende samenzijn krijgen alle kinderen in de eetzaal warme chocolademelk met overheerlijke Nederlandse pepernoten en speculaasjes, gebakken in een Peruaanse oven. Het feest is compleet. Dan wordt het langzaam aan tijd om afscheid van de kinderen te nemen. En dan hebben we gezellig nog even de tijd om afscheid te nemen van het team en dit onder het genot van door Dorris gebakken kruidkoek. Na de nodige lieve woorden en omhelzingen sluiten we de deur van Inti Huahuacuna: voor het team van Inti Huahuacuna tot a.s. maandag en voor mij tot volgend jaar.

Dit is alweer mijn laatste mail, want morgen vliegen Dorris en ik richting Nederland. De tijd

is voorbij gevlogen en zeker de laatste weken zijn zeer bewogen weken geweest. Velen van jullie hebben mij de afgelopen dagen een steunbetuiging gestuurd en dat heeft me ontzettend goed gedaan. Daarom wil ik jullie hierbij intens bedanken voor jullie warme steun. Niet alleen namens mijzelf, maar zeker ook namens onze niños en het team van Inti Huahuacuna. Toen ik gisteren al die gelukkige blije koppies van onze niños zag had ik maar een wens, dat jullie allen deze koppies zouden kunnen zien, want een ding week ik zeker, dit resultaat bereik je alleen als mensen elkaar helpen. ¡Muchas gracias!

Lieve mensen,

Al vele jaren zijn jullie een enorme steun voor de kinderen en het team van Inti Huahuacuna. In bovenstaande verhalen hebben jullie weer kunnen lezen, hoe belangrijk Inti Huahuacuna is voor de kansarme straatverkopertjes van Cusco. Jullie financiële hulp blijft onmisbaar. Wij hopen dan ook in de toekomst te mogen blijven rekenen op jullie, de vrienden van Inti Huahuacuna.

Een warme omhelzing uit een donker en koud Cusco, en tot weerziens in een misschien ook donker en koud Nederland, mede namens Dolores, het team, onze niños, Dorris en vrijwilligers Henk en Noor.

¡Muchas gracias! Marianne

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Inti Huahuacuna te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

Betaalrekening 9233476 ten name van Stichting Inti Huahuacuna, Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsakte is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.intihuahuacuna.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2013.

Marianne Schepers.